

“Hoe vaak? Waar? En aan wie...?”

“Dat zegt onze leraar geschiedenis ook!” zeg ik.

Marijke lijkt verbaasd. “Praat jij daarover in de klas? Met uw leraar? Waaw!”

“Gij niet op het Lyceum?” Ik ken uiteraard het antwoord al.

“Nooit! Onmogelijk! Eigenlijk praat bij ons niemand daar ooit over... We praten daar onder vriendinnen ook niet over... Ik toch niet!”

“Nu ja, praten... Echt praten doen wij ook niet eigenlijk”, beken ik, “de leraar zegt dat erotiek vaak bepaalt wie we zijn en wat we doen. Dat de geschiedenis er anders zou hebben uitgezien indien...”

“Ik denk dat jongens veel erotischere wezens zijn dan meisjes...” glimlacht ze. Ze verwacht overduidelijk dat ik ofwel met een diepe filosofische of biologische verklaring kom, of dat ik uit de biecht ga klappen? Of misschien hoopt ze op beide?

Ik lach. “Denkt ge dat ik u niet door heb? Ge wilt dat ik grote geheimen ga vertellen?”

Ze lacht ook. Ze kietelt me even. “Ik geef het toe...ik ben nieuwsgierig...”

“Dat wij twee over zoiets kunnen praten!” zeg ik nadenkend.

“Gij zijt zonder twijfel de enige jongen ter wereld met wie ik daarover zou kunnen praten... misschien de enige persoon ter wereld?”

“Daar praten wij inderdaad nooit met iemand over... dat is juist.”

“Gij wel... Gij kunt daarover met Kasper spreken.”

Ik knik. “Ja, dat is zo... Dat is historisch zo gegroeid!” glimlach ik.

“Ook van uw leraar geschiedenis gepikt?”

“Toch niet... dat niet!” zeg ik trots. “Dat heb ik zelf al lang geleden uitgevonden... of misschien heb ik het ooit ergens gehoord en dan... geleend!”

“Maar jongens praten meer over seks, toch?” dringt Marijke aan. Ze is inderdaad in een nieuwsgierige bui.

“Ook niet echt, denk ik...” zeg ik diep nadenkend. “Toch niet met gewone kameraden en zeker niet echt over heel persoonlijke dingen... Wel de typische jongenspraak, de onzin...”

“Zoals?”

“Zoals... hoe vaak ge in de douche aan iemand ‘denkt’...” zeg ik. Waarschijnlijk word ik nu al een beetje rood.

Ze lacht. “Denkt? Zoals in ‘denken’?”

“Doe niet zo onnozel, Marijke...” lach ik. “Jongens ‘denken’ vaak met hun rechterhand... of met links als ze linkshandig zijn.”

“Of als ze moe worden?” plaagt ze en ze kietelt me weer.

“Meeh! Kent jij zo veel van jongens dan?”

Ze schudt het hoofd. “Ik ken wel de mopjes... Ik leef ook niet op een andere planeet, he!”

“Ha nee? Hoe noemt ge dit hier dan?” plaag ik terug. “Ge woont in een paleis met twee badkamers en hoeveel wc’s?”

“Ge moogt hier komen wonen als ge wilt!” zegt ze enthousiast. “Plaats genoeg! Privacy genoeg!” Dat laatste zegt ze opvallend stout.

“Merci!” lach ik. “Ik ga daar serieus over nadenken!”

“Denken...?”

“Echt denken, zotte trien! Meeh!” We lachen beiden luid.

Er volgt nu een tiental tellen stilte. Bezinnende stilte?

"Hoe vaak 'denken' jongens?" gooit Marijke er dan uit.

"Hoe vaak 'denken' meisjes?" repliceer ik spontaan.

"Ik was eerst!"

"Ik weet dat niet... Ik ben maar één enkele jongen, he!"

"Ge kunt wel voor twee spreken, dat maakt van u al een expert, toch?" lacht ze weer heel stout.

Ik zucht en ik trek een bedenkelijk gezicht. "Wilt ge dat echt wel weten?"

"Zo vaak dan?" plaagt ze.

"Ik denk dat ge gelijk hebt... Jongens zijn waarschijnlijk veel meer erotische wezens dan meisjes."

"Das geen antwoord!" zegt ze beteuterd.

"Oké dan, de naakte waarheid dan... Zo vaak mogelijk!" glimlach ik. Maar ik word nu zonder enige twijfel vuurrood. Ik zie dat Marijke dat ziet. En dat ze het leuk vindt.

Na drie tellen voeg ik er aan toe: "Van zodra ge begint te beseffen dat Jezus u daar onder uw deken niet echt constant in de gaten houdt..."

Marijke vindt dit bijzonder grappig. "Dat liedje ken ik", zegt ze, "mijn mama zei dat vroeger ook altijd...alhoewel wij niks met Jezus en zo hebben..."

Vier tellen stilte.

"En altijd in bed? 's Avonds?" vraagt ze dan.

"Meeh! Mietsjiegaa!" zeg ik op zijn citées. "Waar dacht ge?"

"Onder de douche? Op de wc?"

"Ikke nie!" lach ik. "Dat zijn plaatsen waar ik altijd zo snel mogelijk weg wil... Bij ons thuis hebben we maar één badkamer en maar één toilet, en iedereen die naar het toilet moet, moet door de badkamer..."

"Arm manneke!"

"Waarover zijn wij toch aan het praten?"

"Gaan we over wiskunde en technisch tekenen babbelen?"

"Ik had maandag weer een nul voor technisch tekenen!" zucht ik. "Ze gaan thuis niet blij zijn..."

"Onder de douche is toch veel gemakkelijker?" vraagt Marijke vrolijk, alsof ze het over een boterham met plattekaas en suiker heeft.

"Meeh! Marijke! Wilt ge technische details?" Ik ben echt een tikkeltje verrast. Ik weet dat ze wil weten of ik al in de 'zakdoekjesfase' ben. Maar dat wil en kan ik echt niet met haar bespreken. Daar hebben Kasper en ik het zelfs zelden uitgesproken over... Wij gebruiken altijd onze eigen speelse woorden voor intieme dingen...

"Sorry, Benjamin!" zegt ze met een glimlach. Maar dan verrast ze me zo mogelijk nog meer met haar volgende vraag... "Aan wie denkt ge dan?"

Ik val bijna van het witte tuinmuurtje waar we op zitten en ik stoot mijn glas limonade om.

"Dat is toch het allerbelangrijkste?" zegt Marijke dan plots heel ernstig. "Niet soms?"

Ik tel nadrukkelijk. Ze heeft natuurlijk helemaal gelijk. Dat is uiteraard het allerbelangrijkste.

"Dat is wel de intiemste vraag die ge kunt stellen..." antwoord ik.

"Weet ik... ik weet natuurlijk aan wie ge meestal denkt...of misschien wel altijd..." zegt ze aarzelend. "Ik bedoel eerder... dat bepaalt toch echt wie ge zijt, aan wie ge dan denkt? Denk ik..."

Ik geef haar een knuffel. Ik knik instemmend. "Dat denk ik ook..." is mijn antwoord.

We zwijgen nu heel wat tellen. Marijke verwacht geen echt concreet antwoord op deze vraag. Ze weet net zo goed als ik dat we het nu hebben over wie we voelen dat we in werkelijkheid zijn.

Toch zegt ze nog: “Er zijn van die momenten dat we voor niks of voor niemand hoeven te doen alsof... Al zoeken we misschien nog naar wie we echt zijn?”

Dat is een stelling die telkens opnieuw opduikt in onze gesprekken. Meestal op onze hemelschom. Kasper heeft het daar met mij ook wel eens over. Ik denk dat we allemaal met deze vraag of deze stelling worstelen.

“Ge moet psychologe worden, Marijke!” besluit ik.

“Ga ik dat kunnen?” vraagt ze met een glimlach.

“You can be anything you want, girl!” zeg ik, of ik zing het eerder.

“Kom, we gaan efkes op de hemelschom!” lacht Marijke. “Drink uw limonade eindelijk eens op... wat er nog van over is!”

We schommelen dan rustig. Ze weet dat ik nu mijn vraag ga stellen.

“En nu ik!” lach ik. “Hoe zit dat met meisjes? Hoe vaak? Waar? En yep... aan wie denken ze dan? Begin maar met uzelf!”

Ze kijkt me heel ondeugend aan. “Ik ga u zo vreselijk moeten teleurstellen, gekske!”

“Meeh! Da gaat zomaar nie!” zeg ik.

“Eerlijk!” glimlacht ze en ze wordt nu felrood... “Ik heb daar weinig of geen ervaring mee... misschien is dat niet echt zo voor meisjes... Of tenminste niet bij mij...”

“Meeh!” is opnieuw mijn enige reactie. Ik ben oprecht verbaasd. Ik had op zijn minst enkele onthullingen verwacht. Ik ben inderdaad teleurgesteld.

“Maar dit is op zich toch ook een heel intieme onthulling... vindt ge niet?” vraagt ze heel lief. Dat moet ik toegeven, dat is juist. Zo had ik het nog niet bekeken.

“Misschien zijt gij wel gewoon een College-duivelke...” lacht ze nu wat vrolijker.

Ik onderbreek haar. Ik weet wat ze nu wil zeggen. “En gij zijt natuurlijk gewoon een Lyceum-engelke, bedoelt ge?”

“Kijk! Ziet ge die drie wolken daar?” Ze wijst recht naar de hemel.